Ч. 171. Второк 13 серпня (31 липня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Стріча міністрів на Семерінґу і у Відни. — Цар про відносини до Австро-Угорщини. — Справа балканьска. — Македонції до конференциї в Гаґі.

Як зачувати, відбуде ся від дня 9 вересня до 15 жовтня сесия деяких соймів краєвих. Скликані будуть зовсім певно сойми буковиньский, долішно-австрийский і дальматиньский. О скликаню галицкого сойму не чувати ще нічого; ческий сойм зовсім напевне не буде скликаний, а що до моравского сойму то ще також не постановлено нічого певного. Дальматиньский сойм займе ся справою заведеня хорватскої мови в школі і уряді. Ожидають заяви правительства в тій справі, як то свого часу президент міністрів обіцяв був дальматиньским послам. Буковиньский сойм, як доносять з Черновець, буде скликаний на день 10 вересня на 3- до 4-недільну сесию і займе ся головно, як то ми вже доносили, санацією краєвих фінансів.

Італіяньский міністер для справ заграничних, Тіттоні, має приїхати самоїздом на Семерінґ, де стрітить ся з австрийским міністром для справ заграничних бар. Еренталем. Оба міністри — як доносить Corriere della Sera — побудуть кілька днів на Семерінґу. Міністер Тіттоні приїде з підсекретарем державним Беллятім. Наконець поїдуть оба міністри до Ішль, де мін. Тіттоні буде на авдиенциї у Є. В. Цісаря. Що до стрічи бар. Еренталя з росийским міністром справ заграничних, то в петербургских кругах політичних уважають ще за річ непевну, коли Ізвольский поїде до Відня; ба, говорять навіть, що не знати ще, чи взагалі Ізвольский поїде ще сего року до Відня.

Після найновійших вістий потверджує ся, що міністер для справ заграничних Ізвольский під конець вересия приїде до Відня. Ізвольский наміряє в половині вересня поїхати до Теґернзе, а вертаючи звідтам поступить до Відня. Може бути, що по своїй гостинї у Відни поїде ще й до Карльсбаду.

Віденьска праса підносить з великим вдоволенем слова царя висказані в ґратуляциї его для віденьского амбасадора кн. Урусова з нагоди его пятьдесятьлітного ювилею служобового. Згадавши про заслуги кн. Урусова на всіляких его становищах а в послідних часах на становищи амбасадора у Франциї і в Італії, каже цар: „Займаючи від 1905 р. становище надзвичайного уповновластненого амбасадора при Є. Вел. Цісари Австриї і Корони Угорщини, поступаете ви з постійною ревностию після моїх указів і трудите ся в своїм теперішнім високім уряді для добра дорогої Росиї над удержанем і скріпленем прастарої дружби з сусідною австро-угорскою монархією. В повнім згадок дни вашої скінченої пятьдесятилітної служби згадую собі з особливим вдоволенем ваші заслуги і надаю вам яко знак моєї прихильности украшений брилянтами ордер сьвятого правовірного великого князя Александра Невского".

В справі балканьскій доносять з Риму: Що до балканьскої справи, то зачувати в тутешних міродайних кругах, що єї по Дезіо (де відбув ся з'їзд міністрів для справ заграничних італіяньского і австрийского) порушено також в Свінемінде. Коли додати до того, що она буде знову обговорювати ся дня 15 с. м. в Ішлю межи цісарем Франц Йосифом а королем Едвардом а відтак тамже при нагоді гостини міністра Тіттоні'го, то нічо дивного, коли гостину росийского міністра справ заграничних у Відни, о котрій тут дали знати, уважають тут за злучене всїх тих переговорів та мабуть за якусь дружну угоду. Не єсть також виключене, що відтак розвине ся акция, розпочата вже давно на основі мірцштеґскої проґрами також і зі взгляду на специяльну італіяньско-австрийску умову в досить енер-

6)

Жебраки і жебрацтво.

Після Єнча, Поліяна і др. — написав К. Вербенко.

(Дальше).

Добрий собі представитель власти не спускав вже мене з ока, а відтак нараз приступив до мене і каже:

— Що ви тут робите? — Жебраю, як видите. — Так! То ви жебраете та й ще сьмієте до того признавати ся? — Авжеж; жебраю як і всї онті баби. — Виносїть ся звідси! — Пане капраль, будьте ласкаві і зважте, що я не на улици. Стою тут при вході до церкви, а ви не маете права арештувати жебрака, котрий тут стоїть. — Не говоріть богато, кажу вам, виносїть ся зараз звідси!

Побачивши, що поліцай готов мене змусити до виходу, зачинаю з ним переговори. Шепчу єму таемничо до уха: Майте добре око на мене; як би ви знали, хто я, то ви би мене не чіпали.

Але капраль від поліциї не розуміє того. Вхопив мене за плече і трясе мною мов би грушею. Трясе мною так сильно, що аж моя перука сильно зсунула ся, а то перука роботи найпершого фризиера в Парижи при улици Рішельє.

— А тож що? — відозвав ся поліцай траґічним голосом. — То перука. — Як то, перука? — Авжеж, що перука. Чейже маю право носити перуку, бо я лисий.

— То вже за богато. Закличу зараз інспектора — і мій добрий капралиско виходить зараз з церкви. Переходить через площу та ще й оглянув ся кілька разів, щоби переконати ся, чи я вже не пішов.

В сїй хвили над'їхав омнібус. Я скористав з того, що він мене заслонив і сховав ся при помочи мого приятеля, що був при тій малій комедиї. Відтак здоймив я перуку і розвязав привязку, котрою привязав собі бороду, та пустив ся скорим кроком в ул. Христини, де мешкав писатель повістий Бержере, автор многих хороших оповідань, котрий був так ласкав, що запросив мене до себе в гостину.

Перебравши ся у свого приятеля, вернув Поліян назад і спитав поліцая, длячого він лиш его арештував а не також і гамтих пять баб: Ах, бо ви виглядали так підозріно! Отже то була одинока причина.

Поліян розпитував у властий, у епіскопів і парохів, хто тим людем дає позволене жебрати коло церковних дверий, і всюди єму відповіли: Ніхто! Жебраки самі займають собі тоті місця і остаточно, коли потреба, то й силою відтручують других. Поліция поправді не має права їх там чіпати, бо они там не знаходять ся на публичній улици.

При повисшій пробі призбирав Поліян за 14 мінут 65 сантимів (сотиків) а з его сусідок дістала тимчасом одна 2 франки 95 сантимів а друга аж 5 франків і 10 сантимів або кругло 5 корон, значить ся півтретя риньского! До того ще й не розпочала ся була велика служба Божа, на котру найбільше людий приходить. По полудни вже не було тих пять жебрачок; на їх місци сиділи другі. Биті, як то кажуть, на всї боки жебраки церковні, роблять длятого маєтки. Так полишив караний много разів „дід Антошко" (Père Antoine) по смерти 96.000 франків, котрі вимінявши на цінні папери, носив за житя на плечах, зробивши собі з них горб, котрим у людий викликував милосердиє. Але правда, що він був великий скупар.

Поліян доказує на многих примірах, що правдиві бідні остають ся по найбільшій части без помочи, бо фахові жебраки умінять визискати всї добродійні заведеня і всюди пхати ся наперед. Особливо всї жебраки, що жебрають по домах або на улицях, належать до так званих фахових. Підчас одної облави в париским підгородю Нейї (Neuilly) зловили між многими иншими жебраками також і чоловіка, що замість руки мав лиш тикоть. А то, бачите, рука була упхана в коробку, котра знаменито наслідувала тикоть. Тикоть удають також в той спосіб, що прикладають руку до плеча і так єї звязують. Чоловік без руки привязує по просту руку до тіла, убирає відтак одежину а мала подущина в рукаві представляє опісля тикоть, який ніби то лишив ся з руки при самім плечи. Поліян викрив значне число фальшивих сліпих, кривих і глухонімих. Фальшивих калїків уміють особливо добре удавати люди, що зайшли з Піренейских гір. Слабовитих хлопців призвичаюють від маленька згинати ноги так як у справдешного калїки. Такий фальшивий калїка ходить тоді на колінах і на них пороблять ся аж мозолї від того а він грає свою ролю так знаменито, що не можна его

ґічний спосіб. Але кріпше як коли небудь стоїть при тім засада ненарушимости турецкої держави.

З Букарешту доносять, що Альбанції без ріжниці віроісповіданя вислали до мирової конференциї в Газї меморандум, в котрім між иншим сказано: „Ми звертаємо ся до конференциї не як побіджені або жебраки, лиш в повній сьвідомости нашої сили і права. Ви, що хочете на конференциї мир забезпечити, уважайте! Війна варить ся в наших горах. Ми узброєні, готові до всего, щоби вибороти свободу. На Балканї не буде мира, доки нам не будуть вернені наші права! Ми не хочемо ніякого „status quo“. Не хочемо вже жертвувати ся за надаремні обчисленя европейскої дипльоматиї. Вибухне страшна війна без пощади, скоро нам не стане ся справедливість! Наша воля кріпка і ми кажемо вам, чого хочемо!“

А чого Альбанції хотять, то ось що: Альбаньских шкіл, в котрих учено би так гноблено доси альбаньскої мови. Як найдальше ідучих реформ адміністративних і автономної управи, достойної цивілізованого народу, бо не можемо вже зносити переслідуваня і гнобленя неодвічальних, безсовістних урядників. Нашим кличем єсть: Вирозумінє або смерть! „Ми не приходимо просити — сказано наконець в меморандум, — лиш ми рішили ся попсувати дипльоматиї єї надаремні обчисленя і приходимо вам дати знати, вам, що хочете завести в сьвіті мир і справедливість. Зробіть же, щоби нам стала ся справедливість, щоби цивілізований сьвіт не міг вас зробити одвічальними за страшні наслідки нехибної війни для осягненя нашої єдности і для независимости Альбанії!“

Новинки.

Львів, дня 12-го серпня 1907

— Іменованя і перенесеня. П. Міністер іменував асистентів лїсництва: Витовта Рошковского, Едв. Лїсовского і Стан. Кумора управителями лїсів і домен державних; укінченого техніка Володислава Клїмчака провізоричним інжиніром будівництва, а елева лїсництва Алексія Котиса асистентом лїсництва. — П. Намістник приділив секретаря Намістництва Станислава Бідерманна і практиканта концептового Намістництва Северина Креховецкого до служби в львівскім старостві.

— Преосьв. епископ Сотер Ортиньский, виїзджає зі Львова до Америки в середу, дня 14 с. м. поїздом, що відходить в сторону Кракова о год. 8·25 рано. По дорозї навідає ся до Катовиць, щоби попращати ся там з нашими робітниками. З Катовиць їде через Дрезно до Бреми, де всїдає дня 20 с. м. на корабель „Kaiser Wilhelm II.“, щоби від'їхати до Ню-Йорку.

— Туча з градом. Зі Стрия доносять: Вчера по полудни лютила ся тут страшна туча з градом, настав був справдешний хмаролом. Туча наробила особливо в охрестности Стрия величезної шкоди.

— Пропала без слїду. Із села Гринева, бобрецкого повіта, пропала без слїду жена тамошного господаря Федька Якимового, котра від часу до часу заслабала на умі. Пропавша, по імени Анна, з роду Кравець, жінка середного росту, лїт 32, вийшла була рік тому назад, дня 20 серпня, послїдний раз з дому і більше не вернула. Чоловік єї перепигує за нею від першої хвилї, коли пропала, але не може й слїду по ній знайти. Хто би щось знав о такій жінці, або міг дати якесь поясненє, зволить донести до уряду громадского в Гриневі, послїдна почта Бібрка, або до Федька Якимового в тій же громадї.

— Отроєнє грибами. В Манаєві, зборівского повіта, жінка тамошного господаря Семка Бакоменка назбирала в лїсї дня 1-го с. м. грибів. По усмаженю наїла ся їх разом з трома доньками і всї четверо зараз занедужали. Завізваний із Залозець лїкар уратував від смерти саму Бакоменкову і єї дві доньки 18- і 12-лїтну, але трета, 8-лїтна померла.

— Антихрист. В Росиї з причини браку просьвіти і піддержуваня правдивої религійности, панує така забобонність як рідко в якім краю. а в наслїдок того віра в якогось антихриста, себ то якогось противника Христового, котрий подає себе за правдивого Спасителя, єсть там так розповсюднена, що нема року, щоби в сій або тій сторонї Росиї не розійшла ся чутка, що там а там, в тім а тім селї появив ся антихрист, найчастїйше в видї якоїсь маленької дитини, зродженої звичайно з якоїсь бідної темної селянки або зарібниці. Народженєм антихриста туманять звичайно несовістні люди, всїлякі знахорі і ворожбити, темний нарід, щоби єго відтак використувати. Отже такого антихриста видумав і ворожбит Михайло Тихонов Кольчевский в селї Сосоєво, могилївскої ґубернії, котрому темний нарід давав ся за ніс водити та дав причину до слїдуючої страшної події.

Дня 29-го липня с. р. розповів Кольчевский в селї, що приснив ся єму дивний сон, а іменно, що вся біда і нещастя, які спадають на край, є справою антихриста, котрого треба убити. Антихрист сидить в дволїтнім синку селянина Ґробачевского. Батько і мати дитини, повідомлені про антипка в тїлї їх дитини, для „загального добра“ віддали хлопця ворожбитови, най з ним робить, що хоче. Ворожбит спитав, в котрім місци прийшла дитина на сьвіт, положив єї в тім місци на землю і почав толочити ногами і бити молотом в голову. За чверть години хлопчик не жив, а треба додати, що був се хлопець здоровий і гарний. Діяло ся се о півночи. На дворі стояла товпа селян і ждала на прикази ворожбита. Ворожбит казав порубати трупа на 8 частий, завинути в полотно і привязати до кіньского хвоста. Де кінь сам задержить ся, там поховають „антихриста“ На кони їхав Кольчевский і звідси оповістив селянам, що слїдуючої ночи покаже їм чудо на даху свого дому. В селї вже не спали тої ночи, а цїлий день з нетерпеливостию всї ждали чуда. О півночи всї обступили хату ворожбита, але чуда не було. Тодї селяни виважили двері і збудили ворожбита, який по непереспаній ночи як найсмачнїйше спав. Ворожбит оправдував ся, що помилив ся і тим довів селян до скажености. Роз'ярена товпа кинула ся на Кольчевского і була би єго убила на місци, але саме тодї переїздила жандармска патруля і видерла єго напів живого з рук селян. Кольчевского, розумієсь, увязнено, а з ним також 32 селян, які були сьвідками убийства дитини. Між увязненими єсть 102-лїтний старець, який помагав розривати тїло дитини.

— Огнї. З суботи на недїлю около 3 год. рано вибух огонь у фабрицї п. Левиньского. Огонь добачили якісь два молодцї, що вертали пізно домів і заалярмували сусїдів та взяли ся гасити огонь, заким наспіла сторожа пожарна. Займив ся був дах над будинком, де містять ся кітли і над шопою побіч та грозив перекинути ся на будинок з машинами. На місце огню наспіла небавком міска сторожа пожарна, сторожа пожарна руского „Сокола“ і польский сокіл а сполученим силам удало ся сперти огонь і недопустити, щоби перекинув ся на сусїдні будинки фабричні і великі запаси будівельного дерева. Причина огню незвістна. Стверджено лиш, що огонь вибух під сходами льокалю, де містять ся кітли, а льокалем, де машини. Звідки перекинув ся огонь на дерево під шопою а відтак на дах шопи і на дальші будинки. Шкода виносить около 5006 кор. і була обезпечена. — В Добромили займив ся дах латиньского приходства а що був сильний вітер, то огонь перекинув ся й на кілька сусїдних будинків, котрий однак при помочи місцевих жителїв, войска 77-го полку піхоти і сторожий пожарних з Горуцка і Ляцкого удало ся борзо угасити так, що згорів лиш дах приходства. — В місцевости Ґнеда, в спіскім комітатї на Угорщинї, знищив огонь 86 домів; 120 родин остало ся без даху і хлїба а шкода виносить звиш мілїон корон.

— Виділ філії „Руского товариства педаґоґічного“ в Стрию отворить з початком

ніяк відріжнити від правдивого. Навіть лїкар, котрого одного разу завізвала полїция, не міг в першій хвили добачити обманьства і переконав ся аж тодї, коли захльороформував такого чоловіка. Коли той калїка відтак пробудив ся, то аж казив ся зі злости, коли побачив, що єму ноги випростували

Одна жебрачка призна̄ла ся, що хрестила свою послїдну дитину чотирнайцять разів в католицкій а дванайцять разів в протестантскій церкві. — Зима була тяжка, а кожді хрестини принесли менї одного франка і одежину — так оправдувала ся она. Нема, здаєсь, і сумнїву, що кожді хрестини принесли їй ще й инші дарунки.

Одного разу, пізно вечером в січни задзвонив хтось і увійшла з плачем якась жінка та показала сьвідоцтво, що єї чоловік зломив ногу і лежить в шпитали. Коли не заплатить чиншу, то господар викине єї на улицю разом з єї четверо дїтьми. Полїян дав їй жаданих 10 франків, але коли пішов після поданої єму адреси на далеке передмістє звідати ся про тоту нещасливу, показало ся, що там не було анї такої жінки анї такого чоловіка. Сьвідоцтво недуги було правдиве, але єго купив був властитель шинку недалеко шпиталю від якогось недужого за 2 франки. Розуміє ся, що оно принесло більше якраз по 10 франків.

Якийсь робітник хоче безплатно поїхати до свояків. Він іде до посла із своїх рідних сторін, представляє єму, що не можна знайти роботи і длятого хоче виїхати з Парижа та просить, щоби той виробив єму карту безплатної їзди. Посол рад, що лиш то жадають від него, пише до префекта полїциї. Той старає ся зараз виробити єму карту, бо він з засади хотїв би зменшити число безробітних. Просячий єсть при тім так нужденно одягнений, що єму крім того дають ще пару черевиків і трохи гроший на дорогу. Але то в девяти случаях на десять єсть фаховий жебрак, котрий на двірци продає свою карту; фаховий жебрак волить карту за пів цїни, котру дістає в такий самий спосіб. З нею нажебрає він собі через кілька місяців красну суму, нїби то, щоби мав чим заплатити другу половину — та її також пропити.

Недавно тому — розповідає Полїян дальше — познакомив ся я з одним робітником, котрий платив що дня за обід і вечеру лиш півтора франка. Алеж то, що вам дають, — кажу до него — єсть що найменше вдвоє тілько варте. Чоловік той розповів менї тодї, що він случайно познакомив ся з теперішною своєю харчівничкою, бо она не держить публичної харчівнї і має всего лиш пять чи шість осіб, що у неї харчують ся. Єго звабила дешевість і він остаточно відвідав ся, як річ з тим має ся. Тота жінка, що мешкає на богатшім передмістю, купує квіти на хлїб, мясо, каву, чоколяду, дерево і т. п. у тих, розуміє ся фахових жебраків, що уміють їх витуманити. Она платить за них лиш половину або й менше тої суми, на яку они виставлені. Отже то не помагає нїчого, коли добродїйні товариства або інституциї роздають лиш квіти, а не гроші. Той робітник був впрочім чоловіком, яких мало на сьвітї. Він жив дуже ощадно а все, що єму лишало ся, заносив до настоятеля заведеня, котре удержувало 300 хлопців калїків і давало їсти що дня сто убогим. Сховайте тоті гроші, аж менї їх буде потреба — казав він до него; а коли нї або коли би я скорше помер, то нехай они лишать ся вашим бідним хлопцям.

Кождий день жебранини приносив менї добрі доходи — каже Полїян. До того ще й квіти на хлїб, мясо, молоко, одїж, чинш, карти їзди, лїки, все. Що би й не було, крісла з опиралами, колиски, хідки і штучні руки, скрипки, очицї, навіть китицї цьвітів, все можна легко дістати, лиш треба знати, як то робити. Суть товариства, що дають спаралїжованим крісла з опиралами на руки, бідним артистам купують інструменти і т. д. Єсть товариство протестантских панночок, котре бідним недужим роздає китицї цьвітів, певно в найліпшім і дуже похвальнім намірі. Але в дуже многих случаях служать тоті цьвіти молодим дївчатам на то, щоби они їх продавали на бульварах, отже жебрали на свій лад.

(Дальше буде).

року шк. 1907/8 бурсу для дівчат, коли зголосить ся бодай 10 кандидаток. Поданя о принятє з долученем послідного шкільного сьвідоцтва і сьвідоцтва убожества належить внести до виділу найдальше до 20. серпня с. р. на руки п-ні Осипи Бобикевичевої в Стрию, ул. Трибунальска. Родичі принятих учениць складають з початком року шк. 3 кор. вписового і членьскої вкладки, 4 кор. на інвентар і 4 кор. на пранє, кромі того кождого місяця з гори оплату місячну в висоті 25 до 30 кор. після ухвали виділу.

— Про сензацийне убийство в Монте Карльо доносять ще: Убийники Левінової походять з Ірляндиї. Той ніби барон Ґульд називає ся поправді Вере Ґульд і родив ся в Сент Кльомінь в Ірляндиї дня 5 жовтня 1853 року. Єго матір була Німкинею, а єго жінка, старша о 3 роки від него, єсть Французкою. Она родила ся в місцевости Ля Сон в департаменті Ізер і панною називала ся Мария Віолета Жироден. Мария Жироден була модисткою і кравчинею в Монтріль в Канаді і там пізнала ся з Ґульдом, котрий мав там склеп з шовковими товарами, та віддала ся за него. Він мав тоді трохи гроша, але стратив опісля все в наслідок банкротства. Пані Ґульд мусіла навіть якийсь час живити єго своїм заробком. Відтак перенесли ся они до Европи і тут ґублять ся на кілька літ їх сліди.

Нещаслива жертва Ґульдів не називала ся ані Тереса Віллем ані Емма Лівей лиш Емма Левін, ані також не була ніякою повійницею, лиш зовсім порядною особою. Була то вдовиця по великім промисловци в Штокгольмі, котрий лишив своїй жінці значне майно. Єї річні доходи виносили 25.000 до 35.000 франків. Єї старенька матір жиє ще і мешкає в Штокгольмі. Емма Левін мала 40 літ, але з лиця виглядала значно молодша. Перука закривала зручно єї сиве волосє. Була то хороша, високого росту дама та й досить сильна і припускають, що она мусіла дуже боронити ся, заким убийники упорали ся з нею. Она діставала часто листи з грішми і мала красні і дорогоцінні окраси, котрими любила величати ся. Се нерозважне єї поведене мусіло звернути увагу убийників на неї. Ґульди старали ся познакомити ся з нею і звабили єї в свої сіти. Але то стало ся аж в послідних часах. Передтим бувало, що Левінова часто у своєї землячки, жени пенсіонованого капітана від артилєриї, пані Кортеляцца, Шведки з роду. Пані Кортеляцца каже, що єї приятелька мабуть стратила богато гроший в рулєту і хотіла заставити свої дорогоцінности в банку, але Ґульдова сказала: „Не робіть того; там готові вам підміняти фальшиві дияманти за ваші правдиві і дадуть вам дранте без вартости“. Мабуть вже при тій добрій раді мала Ґульдова гадку, щоби Левинову забити і обрабувати. Здає ся навіть, що то головно Ґульдова доконала убийства і що она порізала трупа а єї чоловік лиш помагав їй по части.

† Померли: Володислав Голубовский, нотар в Делятині, упокоїв ся дня 9 серпня с. р. в 49 році житя. Руска суспільність тратить в покійнику щирого свого члена і горячого приятеля народа.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних у Львові наміряє віддати переладоване пересилок в стациї Броди, переходячих з Росиї на шляхи австрийских зелізниць державних відповідному підприємцеви в дорозі публичної розправи офертової, почавши від дня 1 жовтня 1907 на час необмежений. — Дотичне оповіщенє сеї розправи офертової находить ся в Gazeti Lwowsk-ій з дня 4 серпня с. р. — Дотичні оферти, виставлені по мисли згаданого оповіщеня з увзгляднением поміщеної там табелї максимальних цін треба подавати найпізнїйше до дня 16 серпня с. р. 12 години в полудне до ц. к. дирекциї зелізниць державних у Львові. — Вадиюм виносить 500 К. Близші услівя находять ся в згаданім оповіщеню Gazet-и Lwowsk-oї, а крім того можна ще одержати інформацию в сій справі устно що дня між годинами 9 рано а 2 пополудни у відділі для служби руху ц. к. дирекциї зелізниць державних у Львові (ул. Красїцких ч. 5, II поверх, бюро ч. 235).

Телєґрами.

Льондон 12 серпня. До „Daily Telegraph“ доносять з Касаблянки, під датою 10 с. м., що там бувають щодень стички з туземцями. Дня 9 с. м. вечером була сильна стрілянина, підчас котрої один Француз погиб а кількох було зранених. Вуйко султана, Муляй Амін піддав ся Французам і лишив ся в Касаблянці; все єго войско втекло. Коли би тоді не висїло було на беріг войско француске та ішпаньске, були би Мароканці убили всіх Европейців. Дня 10 с. м. в хвили висиланя сеї вісти туземці в значній силі заатакували місто в трох сторін. Змірено до них пушки французких кораблїв.

Льондон 12 серпня. До „Standard-у“ доносять з Вашінґтону, що всі американсько-японьскі переговори в справі угоди розбили ся з причини, що Япанїя відмовила принятя условій Сполучених Держав.

Бельфаст 12 серпня. Підчас вчерашних розрухів войско виступало кілька разів і ранило баґнетами кілька осіб.

Рошфор 12 серпня. Мінїстер війни ґенерал Пікар взяв вчера участь у відслоненю памятника Ґріно, мужа, котрий положив великі заслуги около ревізиї процесу Драйфуса. Коли Пікар вечером мав всїдати до поїзду, приступив до него якийсь мужчина з криком: „А Пікар! Най жиє маршалок!“ вхопив єго і плюнув єму в лице. Пікар відпер напастника і хотів кинути ся на него, щоби єго набити, але тимчасом явила ся полїция і арештувала напастника. Він подав, що називає ся Едвард Лєкок і походить з Константинополя. У него знайдено членьску карту товариства „Молода Франция“. Здає ся, що то чоловік хорий на умі.

Танґер 12 серпня. (Б. Райт.) Француске посольство доносить, що кружляк „Адмірал Од“ (Aude) відплив до Мазаґану, инший кружляк до Сассі а третий до Рабата. В Рабаті панує спокій; тамошний ґубернатор оголосив, що на случай найменшої ознаки бунту Французи збомбардують місто.

Мец 12 серпня. Конґрес евхаристичний закрито вчера. Кардинал Ванутеллї висказав вдоволене з причини, що конґрес величаво відбув ся. Вчера по полудни відбула ся процесия, в котрій взяло участь 30.000 людий.

Сочі (на Кавказі) 12 серпня. Минувшої ночи 15 розбишаків обрабувало на широкім мори пароход „Черномор“, що плив до Туапсу. Подорожних змушено видати гроші і дорогоцїнности. Одного з подорожних зранено вистрілом револьверовим. Розбишаки забрали касу корабельну, змусили капітана задержати корабель і висїли на беріг. Під загрозою смерти казали розбишаки капітанови не задержувати ся в Туапсу, лиш плисти аж до Сочі. Загалом зрабовано 11.700 рублїв; в тім було 1700 рублїв корабельних гроший, а прочі були власностию подорожних.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в неділї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави руської 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).